



Republika Hrvatska
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 31

P-546/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Vukovaru, po sucu Ivici Grubišiću, u pravnoj stvari tužitelja Stjepan Jovanovac OIB:44651362803 iz Vukovara, Sajmište 202, zastupanog po punomoćniku Marku Cvrkoviću, protiv tuženika OTP banka d.d., OIB:52508873833, Split, Domovinskog rata 61, zastupanog po punomoćniku Belizar Tomaić, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe i isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 16. listopada 2026, u prisutnosti punomoćnika stranaka, 20. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nepoštена i ništetna te bez pravnog učinka odredba članka 6. točke 6.1. Ugovora o kreditu broj 190610037826 od 10. lipnja 2019., sklopljenog između tužitelja Stjepana Jovanovca i tuženika odnosno njegova pravnog prednika, u dijelu kojim je ugovorena obveza korisnika kredita platiti jednokratnu naknadu za odobravanje kredita u visini od 1,00 % iznosa odobrenog kredita, naplatom iz sredstava odobrenog kredita.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. OIB:52508873833, Split, Domovinskog rata 61, isplatiti tužitelju Stjepan Jovanovac OIB:44651362803 iz Vukovara, Sajmište 202 iznos od 92,92 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 15. lipnja 2019. do isplate, po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. OIB:52508873833, Split, Domovinskog rata 61, naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 125,00 u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadom parničnog troška za iznos od 1.123,75 eura.

V. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadom parničnog troška u iznosu od 318,75 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za odobravanje kredita i povrata iznosa naplaćenog na temelju te odredbe. Navodi da je 10. lipnja 2019. sklopio Ugovor o kreditu broj 190610037826, kojim je u članku 6. točki 6.1. ugovorena jednokratna naknada u visini od 1,00 % iznosa odobrenog kredita.

Tvrdi da je riječ o unaprijed sastavljenoj ugovornoj odredbi o kojoj nije mogao pregovarati te da mu nije objašnjeno koje se konkretne usluge tom naknadom naplaćuju. Na temelju navedene odredbe naplaćen mu je 14. lipnja 2019. iznos od 700,10 kn, odnosno 92,92 EUR. Predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka.

2. Tuženik se protivi tužbenom zahtjevu osporavajući nepoštenost i ništetnost ugovorne odredbe. Ističe i prigovor zastare novčanog potraživanja. Smatra da bi, neovisno o pravnoj kvalifikaciji zahtjeva, rok za povrat naplaćene naknade trebalo računati od njezina plaćanja. Poziva se na zastarne rokove za naknadu štete, povremena davanja i opći petogodišnji zastarni rok. Nadalje navodi da je tužitelj naknadu platio bez pridržaja prava na povrat. Ne osporava visinu naplaćene naknade od 92,92 EUR, nego pravnu osnovanost zahtjeva za njezin povrat. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 190610037826 od 10. lipnja 2019. i dopis tuženika od 3. listopada 2025. te je saslušao tužitelja kao stranku. Provedene dokaze sud je ocijenio pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, prema članku 8. Zakona o parničnom postupku, dalje: ZPP.

4. Među strankama nije sporno sklapanje predmetnog ugovora, ugovaranje naknade za odobravanje kredita niti činjenica da je po toj osnovi naplaćeno 92,92 EUR. Sporno je je li ugovorna odredba na temelju koje je naknada naplaćena nepoštena i ništetna te je li nastupila zastara zahtjeva za povrat.

5. Iz članka 6. točke 6.1. ugovora proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti troškove odobravanja kredita, opisane kao troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava te administrativnih i drugih radnji, jednokratno u visini od 1,00 % iznosa odobrenog kredita, iz sredstava odobrenog kredita.

6. Tužitelj je iskazao da je kredit koristio za kupnju osobnog automobila za svoje osobne potrebe. U vrijeme sklapanja ugovora nije imao obrt, a kredit nije podigao za potrebe trgovačkog društva. Nakon što je pronašao automobil u prodaji, dostavio je zatraženu dokumentaciju, a potom je upućen u banku gdje ga je dočekao pripremljen ugovor. Rečeno mu je da mora platiti naknadu za obradu kredita, bez mogućnosti pregovaranja o toj obvezi. Nije primio dokumentaciju kojom bi mu bilo objašnjeno što banka predmetnom naknadom naplaćuje. Naknada je ustegnuta prilikom isplate kredita, a kredit je u cijelosti otplatio.

7. Sud prihvaća navedeni iskaz tužitelja u dijelu koji se odnosi na namjenu kredita, način sklapanja ugovora, izostanak pojedinačnog pregovaranja i izostanak objašnjenja sadržaja naplaćene usluge. Iskaz je u tim dijelovima određen i sukladan činjenici da je ugovor sastavljen na unaprijed pripremljenom obrascu. Tuženik nije dokazao da je tužitelj imao stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj sporne odredbe niti da mu je prije sklapanja ugovora pruženo konkretnije objašnjenje usluga obuhvaćenih naknadom.

8. Budući da je tužitelj ugovor sklopio radi zadovoljavanja osobnih potreba, izvan svoje poslovne ili profesionalne djelatnosti, u predmetnom ugovornom odnosu ima svojstvo potrošača.

9. Za ocjenu poštenosti ugovorne odredbe mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora, (NN 41/14, 110/15, 14/19) dalje: ZZZP. Prema članku 49. toga Zakona, unaprijed sastavljena odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo podliježe ocjeni uzrokuje li, protivno savjesnosti i poštenju,

znatnu neravnotežu na štetu potrošača. Trgovac koji tvrdi da se o takvoj odredbi pojedinačno pregovaralo dužan je to dokazati.

10. U ovom slučaju nije utvrđeno pojedinačno pregovaranje o spornoj naknadi. Prihvatanje pripremljenog ugovora i njegov potpis ne dokazuju da je tužitelj mogao utjecati na sadržaj pojedine ugovorne odredbe. Jednako tako, sama mogućnost odustanka od sklapanja ugovora ne predstavlja mogućnost pregovaranja o toj odredbi.

11. Međutim, izostanak pojedinačnog pregovaranja sam za sebe ne znači da je naknada nepoštena. Stoga je sud posebno ocijenio njezin sadržaj, svrhu i okolnosti ugovaranja. Uzeo je u obzir i stajališta Suda Europske unije iz presude od 16. ožujka 2023., C-565/21, prema kojima ocjena naknade za obradu kredita zahtijeva ispitivanje transparentnosti te konkretnu ocjenu postoji li znatna neravnoteža na štetu potrošača.

12. Spornom je odredbom naknada određena kroz općenito nabrojanje troškova obrade zahtjeva, osiguranja i rezerviranja sredstava te administrativnih i drugih radnji. Takav opis ne omogućuje dovoljno određeno razaznavanje koje su usluge tužitelju pružene kao protučinidba za dodatno plaćanje. Osobito izraz „drugih radnji” ostavlja sadržaj naplaćene usluge otvorenim.

13. Sud pritom ne smatra da je banka morala navesti svaku pojedinu radnju i zasebno iskazati njezin trošak. Međutim, iz ugovora i drugih dokazanih okolnosti sklapanja ugovora moralo bi biti moguće razumno utvrditi narav usluga obuhvaćenih naknadom i njihov odnos prema ostalim obvezama korisnika kredita. Takvo objašnjenje u ovom slučaju nije dokazano.

14. Tuženik nije konkretizirao koje su radnje obuhvaćene naknadom stvarno poduzete, u čemu se sastojala njihova korist za tužitelja niti zašto se njihov opseg vrednuje isključivo postotkom iznosa kredita. Ugovaranje naknade u postotku nije samo po sebi nedopušteno, ali u okolnostima ovoga slučaja dodatno potvrđuje da je potrošaču nametnuto plaćanje paušalno određenog troška bez dovoljno određene protučinidbe.

15. Pri ocjeni neravnoteže sud je uzeo u obzir da su obrada zahtjeva, procjena uvjeta za odobravanje kredita i priprema ugovora ujedno radnje koje banka poduzima radi obavljanja svoje djelatnosti i zaštite vlastitog interesa pri plasmanu sredstava. Njihovo dodatno naplaćivanje potrošaču zahtijeva dovoljno jasno ugovorno određenje onoga za što potrošač plaća. U protivnom banka jednostrano prenosi na potrošača neodređen dio troškova svojeg poslovanja, bez mogućnosti provjere odgovara li mu određena usluga.

16. Također, navođenje postotka naknade i njezino uključivanje u efektivnu kamatnu stopu omogućuju uvid u novčani teret, ali ne otklanjaju opisani nedostatak određenosti njezine sadržajne osnove. Ocjena nepoštenosti ne ovisi isključivo o tome je li potrošač mogao izračunati koliko mora platiti.

17. Sud stoga zaključuje da sporna odredba, sagledana zajedno s utvrđenim okolnostima sklapanja ugovora, protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja. Na temelju članka 55. stavka 1. ZZP-a takva je odredba ništetna. Ugovor može opstati bez nje, pa se utvrđenje ništetnosti odnosi samo na obvezu plaćanja predmetne naknade.

18. Prema članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima, dalje: ZOO, posljedica je ništetnosti obveza vraćanja primljenog. Budući da je tuženik na temelju ništetne odredbe naplatio 92,92 EUR, dužan je taj iznos vratiti tužitelju.

19. Neosnovan je prigovor tuženika da povrat isključuje činjenica da je tužitelj naknadu platio bez pridržaja prava na povrat. Tužitelj je platio naknadu postupajući prema ugovornoj odredbi koju je banka postavila kao dio ugovorenih uvjeta. Svijest o

postojanju ugovorne obveze plaćanja nije istovjetna znanju da dug ne postoji zbog ništetnosti ugovorne odredbe. Takvo znanje tužitelja nije dokazano, a sam potpis ugovora ne predstavlja odricanje od zaštite od nepoštenih odredbi.

20. Neosnovan je i prigovor zastare. Predmet zahtjeva nije naknada štete ni povrat pojedinih anuiteta, nego povrat jednokratno naplaćene naknade kao posljedica ništetnosti odredbe na kojoj se plaćanje temeljilo. Stoga nisu primjenjivi rokovi na koje se tuženik poziva za naknadu štete i povremena davanja.

21. Prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., zastara restitucijskog zahtjeva koji proizlazi iz ništetnosti počinje teći od pravomoćnosti odluke kojom je ništetnost utvrđena ili na drugi način ustanovljena. U ovom se postupku ništetnost sporne odredbe tek utvrđuje, pa protek vremena od naplate naknade do podnošenja tužbe ne dovodi do zastare predmetnog zahtjeva.

22. Ništetnost postoji od sklapanja ugovora, dok je presuda kojom se utvrđuje deklaratorne naravi. Međutim, navedeno ne opravdava zaključak tuženika da se početak zastare nužno izjednačuje s danom plaćanja. Upravo je navedeno pravno shvaćanje prihvaćeno za restitucijske zahtjeve koji proizlaze iz ništetnosti. Pravo isticati samu ništetnost ne gasi se.

23. Tužitelju pripadaju i zakonske zatezne kamate prema članku 1115. ZOO-a. Sud ocjenjuje da tuženik u konkretnim okolnostima nije bio pošten stjecatelj: kao profesionalni pružatelj financijskih usluga unaprijed je oblikovao odredbu i na njezinu temelju naplatio naknadu, iako tužitelju nije osigurao dovoljno određene informacije o sadržaju protučinidbe, a ni u postupku nije konkretizirao osnovu takvog dodatnog terećenja.

24. Naknada je naplaćena 14. lipnja 2019., dok tužitelj kamate zahtijeva od 15. lipnja 2019. Sud je, ostajući u granicama zahtjeva, kamate dosudio od zatraženog dana, po stopi propisanoj člankom 29. ZOO-a za ostale odnose, kako je određeno točkom II. izreke.

25. Financijsko-knjigovodstveno vještačenje nije bilo potrebno jer je tuženik izričito izjavio da ne osporava visinu naplaćene naknade. Za utvrđenje te činjenice nije bilo potrebno stručno znanje vještaka. Sporna pitanja poštenosti odredbe i zastare pravna su pitanja o kojima odlučuje sud.

26. Slijedom navedenoga prihvaćen je zahtjev za utvrđenje ništetnosti i povrat naplaćene naknade s pripadajućim kamatama te je odlučeno kao u točkama I. i II. izreke.

27. Odluka o troškovima temelji se na članku 154. stavku 1. i članku 155. ZPP-a. VPS je 92,92 eura. Budući da je tužitelj uspio u sporu, pripada mu naknada troškova potrebnih za vođenje postupka, u granicama pravodobno postavljenog zahtjeva.

Budući da je sud utvrdio vrijednost predmeta spora na 92,92 eur primjenjuje se Tbr. 7.9.9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika: za spor vrijednosti manje od 100,00 eura pripada jednokratna nagrada od 50 bodova za cijeli prvostupanjski postupak. Ovaj spor ne pripada propisanim iznimkama. Uz vrijednost boda od 2,00 eur nagrada iznosi 100,00 eur, odnosno sa PDV-om 125,00 eura.

Kako je tužitelj zatražio trošak u iznosu od 1.218,75 eura uvećano za sudsku pristojbu 30,00 eura, ukupno 1.248,75 eura, a kako mu je priznat trošak od 125,00 eura valjalo je tužitelja odbiti za razliku od 1.123,75 eura. Za napomenuti je da tužitelj nije obveznik plaćanja pristojbe po ZSP.

Tuženik nije uspio u sporu te odbijen sa zahtjevom za naknadom troška 318,75 eura.

U Vukovaru, 20. listopada 2026.

Sudac



POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba na Županijski sud. Žalba se podnosi u tri primjerka u roku 15 dana od dana objave presude putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku odvjetniku Marko Cvrković
2. Tuženiku po punomoćniku odvjetniku Belizar Tomaić

Broj zapisa: **9-3088e-e2273**

Kontrolni broj: **09240-db0fd-22da5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.